

Heimsins besti floti

Á einum aðalfundi í Maskinmeistarafelagnum fyrri gott tveimum árum síðani var settur fram ein eftir minum tykki relevantur spurningur: «I staðin fyrri at seta nevndir og uttan ihald at samráðast (og skeldast) um hvussu stóran part vit kunnu kroysta burturav bytinum í okkara part, hálvar, heilar, fleiri ella 1 og 7/8 part o.s.f.r. o.s.f.r., er tað so ikki uppá tíðina, at vit byrja at seta okkum sjálvum spurningar um, og gera nakað við tey víðurskifti, ið avgera støddina av tí upphædd, sum parturin er partur av?»

Sum dømi var síðani nevnt nakað heilt einfalt og sagt var: «Tað er munur á at fáa 1 og 7/8 part av 100.000 túsund og so av 200.000, tað er nevnliga dupult so nógv! — Og tað vildi tá verið ólíka lættari at samráðast um partar — har báðir partar kunnu kent seg nógdar! — Bæði teir, ið skipini manna og so teir, ið hanga uppá rentur, avdrátt og rakstur.

Víst varð eisini á, at vit, maskinfólkið, teknikararnir, tann tigandi, trúgv, professionelli stætturin, eisini vóru partar av heildini — at vit kunnu ikki bara standa sum passivir

áskoðarar og blint autoritetstrúgvir halda hjólunum (teim faktisku, fysisku) koyrandi — uttan eisini at geva til sjóndar okkara meiningar og rópa varsko, tá vit vóru varugir við, at vit bart út sagt eisini eru ein høvuðsfortreytin fyrri at skrávur melur, eisini tá silgt verður kollisionskós (og skotið var upp og spurt, um menn ikki hildu, at hesin bólkur í samfelagnum, ið bókstavigla heldur hjólunum malandi (teim faktisku, fysisku, teknisku), um ikki nakrir kundar sett seg saman, oyst av sinni vitan, sinum erfaringum og fest á blað hvat ið tað er, vit gera skeiðt og hvør veit, møguliga eisini vist á og gjørt uppskot til á hvønn hátt vit kunnu gjørt tað betur — ja, hvør veit, so nógv betur, at far-ið var burtur frá at kjakast um partar av X og kanska komu so langt, at talan bleiv um partar av tveimum, heilt upp í trimum X.

Samfelagið alt, og vit sjálvir, hava gjørt stórar iløgur í okkara vitanarstöði: Okkara fakliga og teoretiska kompetansa og ikki minst, vit umsita alla innflutta orku.

Vit manna orkustøðirnar, vit hava royndir av at halda skrávuna malandi tíma eftir tíma, dag um

dag, ár eftir ár, vit vunnu á teknisku trupulleikum undir seinna heimsbardaga, gjørdi «bíreyv-ar» til línuspæl í 40-unum og 50-unum, loystu teknisku trupulleikarnar í 70-unum, tá tað galt tað reyða gullið, rækjurnar, alt uttan tey stóru orðini, men við stórum fráfalli innan føroyskar maskinmeistarar, so var vunnið á trupulleikum í Vesturgrønlandi tey nógvu innkoyringarárin.

Vit sá trupulleikarnar innan svartkjaftin, men vóru nú vetið klókari og settu hegn upp millum dekk og maskinrúm (fyrri at makta tað eina, mátti tú vraka tað annað) — eingin spurdi, hvat vit hildu og mettu realistiskt. Skilgæðið uppskot vorðu als ikki hoyrd, tað var sjáldan ella aldrið nakar, ið spurdi ella hevur spurt!

Vit hava ansað, koyrt og røkt maskinurnar um-borð, á landi og inni á flakavirkjum hava vit stillað Baader skeri-maskinurnar til at kunna skera minni og minni fisk til stoddar — og loksins eru tað vist eisini vit, ið hava sett maskinurnar nú! til at kunna taka 75% undirnámstfisk, meðan vátanin, tann almenna, einans sigur frá 10%.

Tað er bert ein skipari umborð á Karl.

Okay, tað er í lagi.

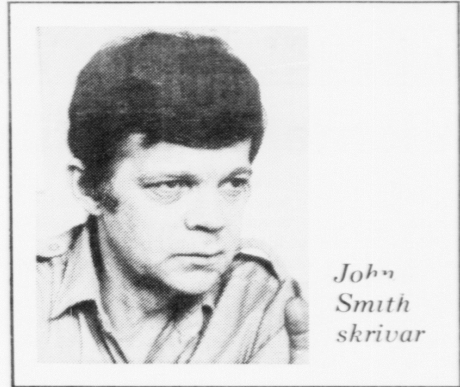
Men ærliga talað, er tíðin ikki farin frá hesum bart út sagt fullkomna tvassinum — frá hesum ikki existerandi dialogi imillum brúgv, dekk og maskinrúm.

Farin frá hesum slagnum av fólki, ið trods død og d.... má gera pakt við eina ella aðra makt, áðrenn lagt verður til havs: — Annaðhvørt drekka seg frá sans og samling og lata Robertson avgera bæði kós og lagnu.

— Ella hesar, ið biðja seg so fullkomiliga av nálini og billa sær inn, at Várhalla skal hava stundir til at styra (og fiska).

Er tað ikki toppurin av skeivmeting av egnum týðningi — serliga nú skipað alt er eitt stórt sera samansett computeriserað maskinrúm?

Hvat hava teir kostað, hesir (upp á tað nærmasta hálvdrotar, tá tað snýr seg um skipa- og maskintekniskt innlit?), ið hava «teknad» okkara flota við óhjálpm barnastrikum, málað yvir við líka so óhjálpm farviblyantum í reyðum, bláum og hvítum. Hesir, ið kroyst hava kostaðin út um lønsemis-

John Smith
skrivur

mark fyrri tvass og vrovf, kurvur og strikur, sum í stáli hava kostað tað hvíta úr eygunum, fyrri spring og bjálka?? og so tað allar ringasta: sum hevur kostað tað rationelt funktionella.

Feskasta dømið er væl frystilínuskipini, har 10 milliónir (ov nógv) eru farnar til slatur og tvælt.

Til tølendi kurvur, so vakurt, so vakurt (á dett deiliga spring!) líka so bráðpent sum ein vælsmurð hora, innan so skralltóm.

Eitt veldugt knall, rok (við kei).

Liðugt.
Fallit.

Ella tak bert tekningin fram aftur: uppskotið hjá V&B til nýtt vaktar- og bjargingarskip.

Men ansið nú eftir, lat

hana ikki koma út, skipasmíðjurnar gera alt, ið tú biður tær um, øt tað, ið grillað stendur.

Tær byggja tær eisini eitt hús í stáli til skiparan — at royta havhest í — langt eftir at skipið annars er liðugt.

Kostnaðurin:
— Jú, gamli, hann finna vit útav.

Vit og skil: Null.
Moralur: Eisini Null.
Lønsemi: Heilt garanterað NULL.

Heimsins besta floti
Um tit ikki hava fenið útav tí enn, so má tað for-ólukkan riva nú, mei, eingin veit, kanska eru tað um-býttu kriteriukrøvini á Føroya Maskinskúla, ið longu nú hava gjørt seg galdandi í so stóran mun, at tað er verðið til skaða fyrri alt og øll. Møguliga er tað har, vit skulu at leita.

John Smith

Blindastøvnurin og politikkur

Føroyski samfelagskritikarin Óli Breckmann skrivur í Dagblaðnum friggjadagin 6/7 1990 og sigur Óli soleiðis um stjórnina, at hendan nýggja stjórnin er líka so kommunistisk sum tann undanfarna. Teir eru allir sum ein smár Ceaeusu-ar í øðrum líki.

Íðan, so frægur ert tú kortini, Óli, at tú viðgongur hetta, og eru vit mong, sum eru samd við tær í hesum.

Hann forlái okkum — ja, hann gevi tað?

Uppreisturin, sum kemur, og sum verður settur í verk av trælbandnu skattgjaldaforlójðini, tá verður vónandi samsýning latin, og vónandi hevur tú rætt í hesum, Óli, og tað til tinar floksfelagar. — Og tað er óansæð hvussu nógvur krossar og heidurstekin, teir sjálvir hava innstillað seg sjálv-an til.

Hesi byrokratisku undirkaftar, sum við bønarskrivi til rikisumboðið

um at lata seg sjálvar fáa danadrotningu heiðurs-tekin, eins og Rumeniens Ceaeusu fekk hetta fyrri allar sínar góðu gerðir.

Men eitt sindur vill-leiddur ert tú blivin, min liti Óli. Tað eru tinar egna partarnir, Jógvann Sundstein og so — Olaf Olsen, tinar egna bossar, ið inn-gingið hava hjúnaband við tjóðveldissosialistar og byrokratiskar undir-kjaftar, — ja Friu Føroyarmenn, sum nú munnu fara at kjaftbinda og koll-reinna bæði teg og tykkara maktaleysu og á besta naziundirgravandi propa-gandavirksemi.

Tú venar teg, og klagu-songur tin er ikki til at misfata, tú — og vit eru samd um, at byggifróð-ingar, byrokratar og tápu-ligir politikkarar eina ferð enn hava latið seg trumlað niður av seráhugabólkum, og sum allar oftast eru hetta tjóðveldisbyggifróð-ingar.

Men tú, Óli, far tú og kanna, sum samfelags-kritikari og ikkítápufigur

politikari, og kanna hvussu hesir tinar egna floksfelagar hava hagreit eitt annað byggjari — sum tú áður hevur nomið eitt sindur við, og sum við fólkaflaksamsiting av byggjarinum — enn tann dag í dag er tann bygning-ur, hvar fermetraprisurin er so langt tann dýrasti í Føroya landi — Blindastøvnur Føroya.

Hesin sjálvognarstøvnur, sum nú skal umsita av Petur Simonsen, lærara úr Fuglafirði, ein pedagógur, ið situr sum høvdingur í eini aðrari «ceae-sescuborg» við Hoyviks-vegin í Havn, har eru eingir Jerikumúrur, men eitt ósæð oyðsl av teknofróð-ligum marglæti, ja, luksus skal til láturproletarar av pedagogiskum national-kommunistiskum upp-run.

Jú, hesin maður hevur so sanrliga tráð og fing-ið nógv alment lónt livi-breyð — og hartil ngovar GØLUR men á ein peda-gogiskan hátt dugað at snúð sær, bæði í málinum

um lærarar í Vágs og Fuglafjarðar skúlum, gø-luni um skulabólagrunnm-in, og tað starv, hesin høvdingi nú hevur troðk-að seg inn í, sum leiðari av «Ceaeuscumiðstöðini» fyrri lærarar við Hoyviks-vegin, har hann bleiv lumpaður inn ígjøgnum kjallaradryrnar.

Og síðsta bragdið hann, saman við, Óli, tinum floksfelagum og fólka-floksstjórnini, framdi, er at mála at seta ein aka-demiskan proletarfróðing, tinar orð, Óli, byggj-ella verkfr-, sama ger so tað, sum verkstaðsleiðara á Blindastøvn Føroya, sum altíð hevur verið eitt fólkaflaksreiður burturav.

Jú, so sanniliga ber hetta prógv um at teir hava fatað, hvat teir hava við at gera, nú vit blindu og sjónveiku fara at byggja bæði undirsjóar-tunlar, havnir, brýr, há-hús, ja pyramidor við, heldur onkur.

Ja, Óli, øllum sum tú so sára syngur klagusong yvir, eru gerðir tina egna

bossa í fólkaflakinum í hjúnalag við tjóðveldis-kommunistunum og Friu Føroyum fremja, bæði imóti okkum, ja, øllum Føroya fólki.

Tú, Óli, sum er ein av stóru stemmuslúkarunum í Suðurstreymoyar gamla Framburðsfelag, sum gamla navn ið hjá fólka-flokknum enn er, nógvir heiðursmenn hava í goml-um døgum myndað henda flokk, henda flokk, sum nú vanvirðið øt tað, sum áður var sett í há-sæti, men sum nú gongur á odda fyrri, saman við tjóðveldiskommunistum — at ognartaka sjálvogn-arstovnar og sosialisera privata fyrirtakssemið.

Er tað so?

At eisini tú, Óli Breckmann, ei litið, tá flokssosialiseringssodda-fiskur burturav?

So eru nationalsosialistar og við-arifora við harðari hond fullkomna sosialisering av

hesum samfelagi og stónd mannliga síðu móti síðu við Friu Føroyar tjóðveldiskommunistum, nú múrnarnir og dirvið sveik í Eysturheiminum.

Er kampingin hjá fólka-flokknum í fólka-flokknum so hørð við Friu Fø-ovar, at tit nú fara at virkhála teir sangir til vinstru???

Óli, — fræmst ind kanonen, til revolutionen av fólka-flokknum. Op pá barikaden, og kampf som RØD soldat, leve kommunismen og det røde flag.

Ognartakið sjálvognar-stovnar, útslettið av privata virksemið, tey brekaðu av síðku undir for-

an. Við kammerat heilsan Friu Føroya.